

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 461/2016

21.04.2016. године

Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Драгише Ђорђевића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Р.Д., због кривичног дела угрожавања сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног Р.Д., адвоката М.Ш. и адвоката М.Б., поднетом против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К 7319/2013 од 09.09.2015. године и Вишег суда у Београду Кж1 867/15 од 02.02.2016. године, у седници већа одржаној дана 21.04.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног Р.Д., поднет против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К 7319/2013 од 09.09.2015. године и Вишег суда у Београду Кж1 бр.867/15 од 02.02.2016. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду К 7319/2013 од 09.09.2015. године, окривљени Д.Р., оглашен је кривим због кривичног дела угрожавања сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика, па му је изречена условна осуда тако што је утврђена казна затвора у трајању од три месеца и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени за време од једне године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Истом пресудом окривљени је обавезан да суду на име трошкова кривичног поступка плати износ од 22.000,00 динара на име вештачења и износ од 3.000,00 динара на име паушала, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, у смислу одредбе члана 264. став 1. ЗКП, а оштећени Р.Ј. је на основу члана 258. став 4. ЗКП, упућен на парницу ради остваривања имовинскоправног захтева.

Пресудом Вишег суда у Београду Кж1 867/15 од 02.02.2016. године, одбијена је као неоснована жалба бранилац окривљеног Р.Д., а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено су поднели браниоци окривљеног Р.Д., адвокат М.Ш. и адвокат М.Б., због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) и став 2. ЗКП, са

предлогом да Врховни касациони суд захтев уважи и побијане пресуде преиначи, тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе да је извршио предметно кривично дело или да их укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да укине само другостепену одлуку и предмет врати другостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је на основу члана 486. став 1. ЗПП, одржао седницу већа, на којој је размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног Р.Д. је недозвољен.

Браниоци окривљеног Р.Д. као разлог за подношење захтева за заштиту законитости истичу повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП и у вези са тим наводе да је окривљени побијаним правноснажним пресудама осуђен за дело које нема елементе кривичног дела будући да ниједна радња односно речи окривљеног критичном приликом нису биле упућене оштећеном са свешћу и вољом да се њему угрози сигурност, већ су исте биле усмерене на заштиту сигурности окривљеног и његове породице, те да је стога супротан закључак нижестепених судова незаконит и произвољан, при чему нису оцењени наводи одбране окривљеног којима је истицао да његово поступање није било усмерено на угрожавање сигурности оштећеног. Поред тога, браниоци окривљеног у захтеву истичу да је погрешан закључак првостепеног суда да је код окривљеног постојао умишљај „јер је неспорно постојао субјективни осећај угрожености код оштећеног“, затим да није доказано да је у спорној прилици остварена одговарајућа последица дела, нити да таква последица има узрок у озбиљној претњи окривљеног према оштећеном, с обзиром на то да из исказа оштећеног произлази да он у конкретној прилици није био уплашен нити угрожен у оном смислу који се захтева за постојање кривичног дела угрожавање сигурности и да је насупрот томе управо окривљени био у стању јаке препасти односно афекта страха јаког интензитета, који је заснован на ранијим животно угрожавајућим искуствима што произлази из налаза и мишљења вештака психијатра, због чега је окривљени позвао полицију, а којим доказима првостепени суд није поклатио дужну пажњу, због чега је, према наводима захтева, побијана правноснажна пресуда резултат непотпуно утврђеног чињеничног стања. У захтеву за заштиту законитости браниоци окривљеног наводе да утврђене чињенице да је сам оштећени у свом исказу навео да је у зграду окривљеног ушао ненајављен, да је исти страни држављанин, који је у Б. пријављен тек од 06.06.2013. године, без доказа да је запослен у Компанији „П.“, као и да је окривљени већ приликом првог контакта са оштећеним рекао да ће звати полицију, указују да је оштећени у таквој ситуацији покушао да исценира угрожавање сигурности од стране окривљеног. Према ставу бранилаца окривљеног, првостепени суд је побијану пресуду донео само на основу исказа оштећеног који је у кривичној пријави навео да је са окривљеним наставио вербалну комуникацију и након што је окривљени упериио пиштољ у њега, а потом на главном претресу изнео да се осећао угроженим тек када је окривљени по трећи пут изашао из стана држећи пиштољ у руци говорећи му: „Овај ће да ти суди“, али да ни тада није побегао, због чега је, узимајући у обзир овакве изјаве оштећеног његов исказ непоуздан и необјективан доказ.

Врховни касациони суд налази да изнетим наводима захтева браниоци окривљеног цене изведене доказе током поступка, а посебно исказ оштећеног саслушаног у својству сведока и износе своје чињеничне закључке везано за постојање субјективних обележја предметног кривичног дела и наступања осећања угрожености код оштећеног као последице озбиљне претње окривљеног, и на основу таквих чињеничних закључака дају сопствено виђење критичног догађаја, иако се формално позивају на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, и тиме оспоравају правилност чињеничног стања утврђеног у побијаним правноснажним пресудама, што произлази и из самих навода захтева да је побијана пресуда резултат погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Међутим, одредбом члана 485. став 4. ЗКП, која прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац чија су права ограничена правима која у поступку има окривљени у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, због чега је захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног Р.Д., оцењен као недозвољен.

Из изнетих разлога, на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци овог решења.

Записничар-саветник
Весна Веселиновић, с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветковић, с.р.